

LUXEN-SOROZAT 3. KÖNYV

Opal

o p á l

Mindent kockára
tesznek...

„Minden egyes sora ragyogó volt!
Imádtam az *Opált*!
Lenyűgöző, érzéki, izgalmas!
Örömmel csatlakozom
a Daemon-rajongók csapatához!”
– Nancy Holder, bestsellerszerző

fine
selection

JENNIFER L. ARMENTROUT

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

A LUXEN-SOROZAT
eddig megjelent kötetei:

Obsidian – Obszidián
–LUXEN 1.–

Onyx – Ónix
–LUXEN 2.–

Opal – Opál
–LUXEN 3.–

Origin – Eredet
–LUXEN 4.–

Opposition – Ellenállás
–LUXEN 5.–

Shadows – Árnyak
–LUXEN 0.5–

JENNIFER L. ARMENTROUT

Opal
o p á l

LUXEN 3.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2023

*Ezt a könyvet a nyerő Daemon Inváziós Csapatnak ajánlom.
Lányok, ti vagytok a legjobbak!*

Janalou Cruz

Nikki

Ria

Beth

Jessica Baker

Beverley

Jessica Jillings

Shaaista G

Paulina Zimnoch

Rachel

ELSŐ FEJEZET

NEM TUDOM, MI ÉBRESZTETT FEL. Az év első kemény hóvihárának szele elcsitult múlt éjjel, a szobám csendes volt. Békés. Hunyorogva az oldalamba fordultam.

Harmatos levél színű szempár nézett vissza rám; riasztóan ismerős szín, de fénytelen ahhoz a pillantáshoz képest, amit úgy szerettem.

Dawson.

Magamhoz szorítottam a takarómat, lassan felültem és kisöpörtem kócos hajamat az arcomból. Talán még mindig alszom. Elképzelni sem tudtam, miért ül Dawson – annak a fiúnak az ikerbátyja, akibe őrrültem, mélyen és alighanem tényleg bolondul szerelmes voltam – az ágyam szélén.

– Izé... minden rendben? – Megköszörültem a torkomat, de a hangom reszelős maradt, mintha szexi hatást akartam volna kelteni, de – a saját véleményem szerint legalábbis – csúfos kudarcot vallottam volna. Egy hét telt el azóta, hogy Mr. Michaels, anyám pszichó pasija bezárt egy ketrecbe abban a raktárban, de még mindig rekedt voltam a hosszas sikoltozástól.

Dawson lesütötte a szemét. Sűrű, sötét pillái magas, élesen kirajzolódó járomcsontjaig értek, az arca sápadtabb volt az egészségesnél. Azt már tudtam, hogy komolyan megsérült.

Az órára pillantottam. Hajnali hat lesz mindjárt.

– Hogyan jutottál be?

– Csak úgy bejöttem. Anyukád nincs itthon.

Ha bárki másról van szó, ettől a frász is kitört volna, de Dawson nem ijesztett meg.

– Winchesterben maradt, a hó miatt.

Dawson bólintott.

– Nem tudtam aludni. Nem is aludtam.

– Egyáltalán?

– Nem. És Dee meg Daemon is érzi. – Úgy nézett rám, mintha azt várná: értsem meg, amit nem tud szavakba foglalni.

A három iker – a fenébe, *mindenki* – néhány napja meglapult, úgy várta a Védelmi Minisztérium felbukkanását, amióta Dawson megszökött a luxeneknek fenntartott börtönből. Dee még mindig nem tudta feldolgozni a barátja, Adam halálát, és imádott fivére visszatérését. Daemon igyekezett támaszt nyújtani Dawsonnak, és mindenre figyelni. És bár a birodalmi rohamosztagosok még nem rohanták le a házainkat, azért egyikünk sem nyugodott meg.

Minden túl simán ment, ami ritkán jelentett jót.

Néha... néha úgy éreztem, már elkészítették nekünk a csapdát, mi pedig egyenesen belerohanunk.

– Mit csináltál?

– Sétáltam – felelte kipillantva az ablakon. – Sosem gondoltam, hogy visszajutok ide.

Amit Dawsonnal végigcsináltak és végigcsináltattak, túl rémes volt ahhoz, hogy felidézsem. Mélyről jövő sajtó töltötte meg a szívemet.

Nem is akartam gondolni rá, mert olyankor elkerülhetetlenül felbukkant előttem Daemon képe ugyanabban a helyzetben, és azt nem bírtam elviselni.

Dawsonnak azonban szüksége volt valakire. Felemeltem a kezemet, ujjaimat ráfontam az ismerős obszidián medálra.

– Szeretnél beszélni róla?

Ismét a fejét rázta, néhány göndör tincse a szemébe hullott. Hosszabb volt a haja, mint Daemoné, hullámosabb, és ráfért volna egy vágás. A két fiú egy mintából született, de most cseppet sem hasonlítottak egymásra, és nem csak a hajuk miatt.

– Rá emlékeztetsz. Bethre.

Nem tudtam, mit felelhetnék erre. Ha csak feleannyira szereti a lányt, mint én Daemont...

– Tudod, hogy életben van. Láttam.

Dawson a szemembe nézett. Pillantásából tengernyi szomorúságot és titkot olvastam ki.

– Tudom, de már nem ugyanaz. – Elhallgatott, lehajtotta a fejét. Most éppen úgy hullott a haja a homlokába, mint Daemonnek szokott.

– Te... szereted a testvéremet?

A hangjából kicsendülő magánytól még jobban összeszorult a szívem. Mintha nem is remélte volna, hogy újra megtalálja a szerelmet. Mintha elvesztette volna benne a hitét.

– Igen.

– Sajnálom.

Összerezentem. A takaró kicsúszott az ujjaim közül, és lehullott.

– Mit sajnálsz?

Dawson fáradtan sóhajtott, felnézett, aztán egy követhetetlenül gyors mozdulattal végigfuttatta az ujjait a bőrömön – a csuklómon

éktelenkedő, halvány rózsaszín hegeken, amelyekkel a bilincsek bélyegeztek meg.

Gyűlöltem a nyomokat, alig vártam a napot, hogy végleg eltűnjenek. Ahányszor csak rájuk pillantottam, eszembe jutott a bőrömnek nyomódó ónix okozta fájdalom. Már a szétkiabált torkomat is elég nehéz volt megmagyarázni anyunak, hát még Dawson hirtelen feltűnését. A hóvihár előtt, amikor együtt látta Daemont az ikerbátyjával, az arcára szinte hitetlenkedő kifejezés ült ki, bár boldognak tűnt, hogy az elveszett fivér hazatért. Ezeket a hegeket azonban hosszú ujjú felsők alá kellett rejtenem, ami télen bevált, de fogalmam sem volt, mit csináljak velük nyáron.

– Beth testén is ilyen nyomok voltak, valahányszor láttam – felelte Dawson halkán, és visszahúzta a kezét. – Igazi szabadulóművész lett, de végül mindig elkapták, és mindig megkínozták. Bár neki általában a nyakára tették.

A rosszullét kerülgetett. A nyakára? Azt nem bírtam volna ki.

– Gyakran... gyakran láttad őt? – Tudtam, hogy legalább egyszer találkozhattak, amíg a védelmiek börtönében raboskodtak.

– Nem tudom. Összezavarodott az időérzésem. Az elején még igyekeztem számon tartani a napokat a behozott emberek segítségével. Meggyógyítottam őket, és ha túléltek, általában újra számolni tudtam a napokat, amíg megint minden szét nem esett. Négy nap. – Felállt, az ablakhoz lépett és elhúzta a függönyt; én csak a téli eget láttam, és a havas ágakat. – Utálták, amikor minden szétesett.

Azt el tudtam képzelni. A Védelmi Minisztérium, pontosabban a Daedalus, egy csoport a Védelmi Minisztériumon belül, azt tűzte ki céljául, hogy luxenek alkalmazásával változtatnak át embereket. Néha működött.

Néha nem.

Dawsont elnézve megpróbáltam visszaemlékezni, mit mondott róla Daemon és Dee. Ő volt a kedves iker, vidám, elbűvölő – Dee fiúváltozata, ám semmiben sem hasonlított a fivérükre. Ez a Dawson azonban megváltozott: morózus lett és távolságtartó. Nem beszélt Daemonnel, és egy szót sem árult el arról, mit tettek vele. Matthew, a luxenek nem hivatalos gyámja, úgy vélte, jobb lesz, ha nem is erőltetjük.

Még csak azt sem mondta el, hogyan szökött meg. Gyanúm szerint dr. Michaels, az a hazug dögpatkány, szándékosan tétútra vezetett bennünket Dawson hollétét illetően, mialatt ő elhúzott Dodgeból, és „kiszabadította” Dawsont. Egyedül ennek volt értelme.

A másik változat jóval sötétebb és sokkal, sokkal gonoszabb volt. Dawson újra a kezét nézte.

– Daemon... ő is szeret téged?

A kérdés visszarántott a jelenbe. Zavartan néztem rá.

– Igen. Gondolom.

– Mondta?

Egy szóval sem.

– Nem mondta ki. De azért azt hiszem, szeret.

– Ki kellene mondania. Mindennap. – Dawson hátrahajtott a fejét és lehunyta a szemét. – Régóta nem láttam havat – jelentette ki szinte vágyakozva.

Ásítva kilestem az ablakon. A viharfront, ahogy megjósolták, elérte a világ ezen szegletét, és egy hétvége alatt maga alá gyűrte Grant megyét. Hétfőre és keddre iskolai szünetet rendeltek el, és a tegnapi hírek szerint hétfvéig is eltart majd, mire mindenkit kiásnak a hó fogságából. Jobbkor nem is jöhetett volna a blizzard – így legalább egy teljes hét állt rendelkezésünkre, hogy kitaláljuk, mit kezdünk Dawsonnal.

Végül is az iskolába nem állíthatott be csak úgy.

– Ilyet én még életemben nem láttam. – Észak-Floridában nőttem fel, és bár néha ott is voltak riasztó jégviharok, hó azonban soha.

Dawson ajkán apró, szomorú mosoly jelent meg.

– Majd meglátod, milyen szép, ha feljön a nap.

Kétségtelenül. Minden csupa fehér.

Dawson felpattant, és máris a szoba másik felén állt. Egy pillanattal később megéreztem a meleg bizsergést a tarkómon, a szívverésem felgyorsult. Dawson félrepillantott.

– Jön a testvérem.

Tíz másodperc sem telt el, és Daemon megjelent a hálószobám ajtajában; a haját elfeküdte, flanel pizsamadrágja gyűrött volt. És nem viselt felsőt. Kint méteres a hó, Daemon pedig félmeztelen.

Legszívesebben a szememet forgattam volna, de ahhoz le kellett volna vennem a szemem a mellkasáról... és a hasáról. Gyakrabban kellene inget hordania.

Daemon a testvére nézett, aztán vissza rám.

– Pizsamaparti van? És engem meg se hívtatok?

A bátyja csendben ellépett mellette, ki a folyosóra. Nem sokkal később becsukódott a bejárati ajtó.

– Na, jó – sóhajtott Daemon. – Az elmúlt napokban ebből állt az életem.

– Sajnálom – feleltem fájó szívvel.

Daemon az ágyhoz lépett, és félrebillentette a fejét.

– Akarom egyáltalán tudni, mit keresett a testvérem a hálószobában?

– Nem tudott aludni. – Néztem, ahogy Daemon lehajol, és ránt egyet a takarómon. Önkéntelenül belekapaszkodtam, mire rántott rajta még egyet, én pedig eleresztettem. – Azt mondta, zavar benneket.

Daemon befeküdt mellém, és oldalra helyezkedett, hogy szembenézhesen velem.

– Minket nem zavar.

Így már szűkös lett az ágy. Hét hónapja – a fenébe!, négy hónapja – vihogógörcsöt kaptam volna, ha valaki azzal jön nekem, hogy az iskola legszexibb és időnként legmorgorvább fiúja bújik be mellém. De azóta sok minden megváltozott. Hét hónapja még a földönkívüliekben sem hittem.

– Tudom – feleltem oldalra fordulva. A tekintetem végigsiklott széles járomcsontján, telt alsó ajkán és különleges, ragyogó zöld szemén. Daemon szép volt, de szúrós, mint a karácsonyi kaktusz. Röggös úton mentünk végig, hogy idáig jussunk; hogy egy szobában időzzünk, mégse gyűrjön le az emberölésig fajuló hirtelen felindulás. Be kellett bizonyítania, hogy valóban érez valamit irántam, és végül meg is tette. Az elején nem ő volt a legkedvesebb ember, akit ismertem, és igazán volt még mit jóvátennie. Nem állt szándékomban elengedni a tartozását. – Azt is mondta, hogy Bethre emlékeztetem.

Daemon tekintete elsötétült. Most valóban forogni kezdtem a szememet.

– Nem úgy, ahogy gondolod.

– Őszintén, akármennyire is szeretem a testvéremet, nem örülök neki túlságosan, hogy a hálószobádban tölti az idejét. – Izmos karjával felém nyúlt, kisöpört néhány kósza tincset az arcomból, és a fülem mögé simította őket. Megborzongtam. Daemon elmosolyodott. – Késztetést érzek, hogy megjelöljem a területemet.

– Hallgass el!

– Jaj, imádom, amikor így felfújod magad! Nagyon szexi.

– Javíthatatlan vagy.

Daemon még közelebb húzódott, a combját az enyémmhez nyomta.

– Örülök, hogy édesanyád máshol esett a hó fogságába.

– Miért? – néztem rá kérdően.

Daemon megvonta széles vállát.

– Kétlem, hogy tetszene neki ez a helyzet.

– Ó, biztosan nem.

Még egy kis fészkelődés, és már csak egy hajszálnyi választott el minket egymástól. A Daemon testéből folyamatosan áradó hő elborított.

– Mondott valamit Willről? – kérdezte.

Egyszerre kihűltem belül. Vissza a valóságba – a riasztó, kiszámíthatatlan valóságba, ahol semmi sem az, aminek tűnik. Konkrétan, Mr. Michaels.

– Csak amit múlt héten is, hogy elment valami konferenciára, meg a családját látogatja meg, de mindketten tudjuk, hogy ez hazugság.

– A jelek szerint előre tervezett, hogy ne tűnjön fel a távolléte.

Willnek valóban el kellett tűnnie, mert ha a mutáció sikeres, az időbe kerül.

– Gondolod, hogy visszajön?

Daemon a keze fejével megsimította az arcomat.

– Majd bolond lesz.

Valójában nem, gondoltam, és lehunytam a szememet. Daemon nem akarta meggyógyítani Willt, de kényszerhelyzetbe került. Az átadott energiák így nem érték el az emberek sejtszintű megváltoztatásához szükséges erősséget. Will sebe pedig nem is volt halálos, vagyis a mutáció vagy tartósnak bizonyul, vagy nem. Ha pedig elmúlik a hatása, Will visszajön, ezt lefogadtam volna. Bár a saját peccsenyjét sütögette a védelmisk tüzénél, a tény, hogy tudta, engem

Daemon változtatott meg, ért annyit a minisztériumnak, hogy visszavegyék miatta. Gondot jelentett – hatalmas gondot.

Szóval vártunk... vártuk, mi esik a fejünkre.

Felnéztem. Daemon még mindig engem figyelt.

– Ami Dawsonst illeti...

– Nem tudom, mit tehetnék – ismerte be. A keze lejjebb vándorolt, a nyakamra, a melleim felé. Elakadt a lélegzetem. – Nem szól hozzám, mostanában Deehez is alig. Legtöbbször bezárkózik a szobájába, vagy az erdőben bóklászik. Én meg követem, de ezt ő is tudja. – Daemon keze a csípőmön állt meg. – De azért...

– Időre van szüksége. – Előrehajoltam, és megcsókoltam az orra hegyét. – Sok mindenen ment keresztül, Daemon.

Görcsbe rándultak az ujjai.

– Tudom. Különbén is... – Olyan gyorsan mozdult, hogy fel sem fogtam, mit csinál: a hátamra gördített, és a fejem két oldalán támaszkodva fölém került. – ...elhanyagolom a kötelességeimet.

És máris minden gond, minden félelem, megválaszolatlan kérdés egyszerűen semmivé vált. Daemon ilyen hatással volt rám. Felnéztem rá, alig kaptam levegőt. Nem tudtam pontosan, mit ért a „kötelességei” alatt, de élénken el tudtam képzelni.

– Kevés időt töltöttem veled. – Csókot nyomott a jobb halántékomra, majd a balra is. – De attól még gondoltam rád.

A szívem a torkomban dobogott.

– Tudom, hogy sok dolgod volt.

– Tudod? – Az ajka most a homlokomat súrolta. Amikor biccen tettem, odébb mozdult, fél könyékre helyezve a testsúlyát, szabad kezével megfogta az államot, és hátrahajtotta a fejemet. A tekintete az enyémbe fúródott.

– Te hogy viseled?

Minden önuralmamot összeszedve a szavai értelmére összpontosítottam.

– Bírom. Miattam nem kell aggódnod.

– A hangod... – vetette fel aggodalmasan. Összerezcentem, és teljesen feleslegesen megköszörültem a torkomat.

– Már sokkal jobb.

Daemon tekintete elsötétült, a hüvelykujjával megcirógatta az államát.

– Még nem eléggé, de már szinte tetszik.

– Igen? – mosolyogtam.

Daemon bólintott, és az ajkam fölé hajolt. Édesen, lágyan csókolt, az egész testemben éreztem.

– Mondhatni, szexi. – Újabb hosszabb és mélyebb csók. – Ez a reszelős hang... de azért azt kívánom, bárcsak...

– Ne! – Sima arcára tettem a tenyeremet. – Jól vagyok. Ráadásul van a hangszálaimon kívül más aggódnivalónk is. A nagy képnek ez csak egy apró részlete.

Daemon felvonta a szemöldökét. Ez tényleg koraéretten hangzott. Felkuncogtam az arca láttán, és már le is romboltam az illúziót.

– Hiányoztál – ismertem be.

– Tudom. Nem élhetsz nélkülem.

– Ezt azért nem mondanám.

– Ismerd be!

– Na, tessék! Az egód már megint útban van – cukkoltam.

Daemon most a nyakamat csókolgatta, az állam alatt.

– Minek az útjában?

– A tökéletes hangulatéban.

Daemon felhorkant.

– Csak szólok, hogy ami útban van...

– Ne tetézd – intettem le, bár beleborzongtam, amikor a kulcsontom tövében lévő mélyedéshez ért az ajka. Ebben semmi rossz nem volt.

Sosem árultam volna el Daemonnek, de eltekintve a *szúrós* énjétől, amely időről időre felütötte rusnya fejét, ő állt a legközelebb a tökéleteshez az életemben.

Ravaszan felnevetett, mire csiklandósan tekeregni kezdtem. Végigsimított a karomon, a derekamon, megfogta a combomat és a saját dereka köré fűzte.

– Olyan piszkos a fantáziád! Csak azt akartam mondani, hogy mindenben tökéletes vagyok, ami számít.

Felnevettem, és átkaroltam a nyakát.

– Hát persze. Teljes mértékben ártatlan vagy.

– Nem, ilyesmit sosem állítottam. – Az alteste az enyémhez simult; levegőért kaptam. – Sokkal inkább...

– Bűnös? – A nyakába temettem az arcomat, és belélegeztem az illatát. Szabad levegőre, friss levelekre és fűszerekre emlékeztetett. – Igen, de titokban kedves is. Azért szeretlek.

Daemon megborzongott és megdermedt, a szíve kihagyott egy dobbanást, aztán mellém heveredett, és szorosan magához ölelt – olyan szorosan, hogy fészkelődnöm kellett, hogy a fejem is elférjen.

– Daemon?

– Minden rendben – felelte rekedtesen, és homlokon csókolt. – Jól vagyok. Csak... még korán van. Nincs iskola, nem várható, hogy édesanyád ránk rontson és a teljes neveden szólítson. Egy kicsit most úgy tehetünk, mintha az örült világ odakint nem is létezne. Ágyban tölthetjük a délelőttöt, mint a hétköznapi tinik.

Mint a hétköznapi tinik.

– Tetszik az ötlet.

– Nekem is.

– Hát persze – mormoltam, és olyan szorosan hozzásimultam, hogy gyakorlatilag eggyé váltunk. Éreztem, amint a szíve egy ütemre ver az enyémmel. Tökéletes. Éppen erre volt szükségünk – csendes, normális percekre. Csak ő meg én.

És akkor szétrobbant az első udvarra néző ablak; valami nagy és fehér zuhant be rajta, hó és üvegcserepek záporában. A rémült sikoly a torkomban szakadt, amikor Daemon legördült az ágyról, és immár luxen alakjában ugrott fel, emberhez hasonló fényalakként. Csak néhány drága pillanatig bírtam ránézni.

Szent szar! – hallottam meg a hangját a gondolataim között, és mivel nem rontott rá senkire, lassan feltérdeltem, és átkukucskáltam az ágy peremén.

– Szent szar! – nyögtem ki hangosan.

A ritka, hétköznapi pillanat véget ért. A hálószobám padlóján egy holttest hevert.

MÁSODIK FEJEZET

LEBÁMULTAM A HALOTT FÉRFIRA. Olyan ruhát viselt, mint aki kész csatlakozni a Hoth jégbolygójára települt lázadók szövetségéhez. Ködös agyamnak beletelt egypár másodpercébe, hogy fel fogjam: ezzel a ruházattal tökéletesen elrejtőzhetett a hóban. Leszámítva persze a fejéből csorgó vörösséget.

Zakatóló szívem még magasabb fordulatszámra kapcsolt.

– Daemon?

Megpördült, visszavette emberi alakját, és a derekamat átfogva távolabb húzott a holttesttől.

– Ez egy... egy tiszt... – dadogtam, és rácsaptam a karjára, hogy eressen el. – A védel...

Hirtelen Dawson jelent meg az ajtóban, a szeme ugyanúgy izzott, mint Daemoné – két csiszolt, ragyogó gyémánt.

– Az erdő szélén ólálkodott.

Daemon karja elernyed.

– Te... te tetted ezt?

A bátyja pillantása a testre esett. Az – nem bírtam rá személyként gondolni – kicsavarodott, természetellenes helyzetben hevert a padlón.

– A házat figyelte – felelte Dawson, és felemelt egy megolvadt kamerának tűnő holmit. – Képeket készített. Abbahagyattam vele.

Na, igen, és egyenesen berepítette a hálószobám ablakán.

Daemon eleresztett, és a test mellé lépett. Lekuporodva felhajtotta a fehér tollkabátot. Füstölgő fekete folt tárult fel a halott mellkasán, égett hús büze terjengett.

Lemásztam az ágyról, a kezemet a számra szorítottam, arra az esetre, ha rám jönne a hányinger. Már láttam, amikor Daemon eltalált egy embert a Forrás – a luxenek fény-alapú hatalma – erejével. Abból csak hamu maradt, de ennek a férfinak keresztülégett a mellkasa.

– Pontatlanul célzol, bátyám – jegyezte meg Daemon, és eleresztette a kabátot; a hátán görcsösen megfeszültek a vaskos izmok. – Az ablak?

Dawson tekintete az ablakra villant.

– Kijöttem a gyakorlatból.

Leesett az állam. Kijött a *gyakorlatból*? Ahelyett, hogy elhamvasztotta volna, feldobta a levegőbe, egyenesen az ablakomba. Arról nem is beszélve, hogy *megölte*. Nem, arról inkább tényleg ne is beszéljünk!

– Anyu kitekeri a nyakamat – állapítottam meg tompán. – De most már tényleg.

A törött üveg miatt – annyi részlet közül éppen ezt választottam, de legalább valami más volt, mint a padlómon heverő holttest.

Daemon lassan felegyenesedett; a szeméből nem tudtam semmit kiolvasni, az állkapcsát úgy szorította össze, mintha kővé vált volna. Nem vette le a szemét a testvéréről, az arca üres maszk volt.

Dawson felé fordultam, összeakadt a pillantásunk. Most először megrémültem tőle.

A nappaliban álltam – miután sietve felöltöztem és megmosakodtam –, napok óta először ismét idegenek gyűrűjében. Sejtettem, hogy ha valaki fényből áll, annak komoly előnye, hogy bárhová odaér egyetlen szempillantás alatt.

Adam halála óta mindenki nagy ívben elkerült, úgyhogy fogalmam sem volt, mi várható. Alighanem lincselés. Én a helyükben arra vágytam volna, ha szembekerülök valakivel, aki egy szerettem haláláért felelős.

Dawson a karácsonyfa egykori helyén állt, háttal a szobának, két kezét zsebre téve, a homlokát az ablaknak nyomva. *Semmit* sem szólt, amióta fellőttük a denevérjelet, és hanyatt-homlok megérkeztek a földönkívüliek.

Dee a kanapéra kuporodott, a szemét nem vette le a bátyja hátáról. Úgy tűnt, minden idegszála megfeszült, mint egy-egy húr, az arca dühtől vöröslött. Valószínűleg zavarta, hogy ebben a házban kell lennie... vagy a közelemben. Miután *mindaz* megtörtént, nem volt alkalmunk beszélni egymással.

Inkább a többi résztvevőre koncentráltam. A gonosz csodaikrek, Ash és Andrew, Dee mellett ültek, és egyre azt a helyet nézték, ahol a bátyjuk, Adam állt utoljára... és ahol meghalt.

Nem szívesen töltöttem az időmet a nappaliban, mert arra emlékeztetett, mi történt, miután Blake végre kimutatta a foga fehérjét. Valahányszor lejöttem ide – nem túl gyakran, amióta kihordtam a könyveket innen –, én is azonnal odanéztem, a dohányzóasztal alatti rongyszőnyegtől balra. A fenyőparketta ragyogóan tiszta volt, de én még mindig láttam a kékes folyadékot, amelyet együtt itattam fel Matthew-val szilveszter éjjelén.

Keresztbe fontam magam előtt a karom, hogy ne reszkessek.

Ketten közeledtek a lépcső felől. Daemon volt az, és a gyámjuk, Matthew. Korábban ők szabadultak meg a holttesttől, elhamvasztották az erdő mélyén, miután körülnéztek a környéken.

Daemon mellém lépett, és meghúzta kapucnis felsőm szélét.

– El van rendezve.

Alig tíz perce mentek fel egy ponyvával, egy kalapáccsal és pár szeggel.

– Köszönöm.

Bólintott, a pillantása a bátyjára esett.

– Talált valaki valamilyen járművet?

– A bekötőút mellett állt egy Expedition – felelte Andrew, és pislantott. – Kiégettem.

Matthew a fotel karfájára telepedett; úgy nézett ki, mint akinek jól jönne egy ital.

– Jó... de azért mégsem jó.

– Na, ne már! Komolyan? – csattant fel Ash. Közelebről megnézve ma nem hozta a szokásos, tökéletes jéghercegnő formáját. A haja élettelenül csüngött az arca mellett, ráadásul melegítőben volt. Talán sose láttam még melegítőben. – Ez egy újabb halott védelmis. Összesen hány halt meg, kettő?

Nos, valójában a negyedik volt, de erről nem kellett tudniuk.

Ash hátrakotorta a haját, csorba körmeivel az arcába vájt.

– Tudjátok, el fognak gondolkodni, hogy hol vannak. Az emberek nem tünedeznek el csak úgy.

– Az emberek állandóan eltünedeznek – felelte halkán Dawson, de meg se fordult. A szavai mintha kiszippantották volna a levegőből az oxigént.

Ash rávillantotta ragyogó, zafirkék szemét. Ami azt illeti, mindenki Dawsonra nézett, hiszen most szólalt meg először azóta, hogy összegyűltünk. A lány a fejét rázta, de bölcsen hallgatott.

– Mi van a fényképezőgéppel? – kérdezte Matthew. Felemeltem az olvadt dobozt, amelyből még mindig sugárzott a meleg.

– Ha voltak is képek, már nincsenek.

– A házat figyelte – fordult meg Dawson.

– Tudjuk – felelte Daemon, és közelebb lépett hozzám. A testvére oldalra billentette a fejét, és tompán így szólt:

– Számít egyáltalán, mi volt a gépen? Figyeltek benneteket. *Őt.* Mindannyiunkat.

Újra megborzongtam, de inkább a hangszíne, mint a mondanivalója miatt.

– De legközelebb inkább... nem is tudom, beszéljünk, és csak utána hajigáljunk be embereket az ablakokon, ha lehet! – Daemon karba tette a kezét. – Megoldható?

– És hagyjuk, hogy a gyilkosok elsétáljanak? – szólalt meg Dee reszkető hangon, elsötétülő szeme dühösen villant. – Mert úgy tűnik, éppen valami ilyesminek kellene történnie. Úgy értem, az a védelmis meg is ölhetett volna valakit közülünk, te meg futni hagynád!

Jaj, ne! A szorongás kőként nehezedett a szívemre.

– Dee, tudom... – lépett előre Daemon, de a húga a szavába vágott.

– Nekem csak ne tudomozz! – csattant fel. A szája remegett. – Eleresztetted Blake-et. – Rám nézett. Mintha hasba rúgott volna. – Ketten eresztettétek el.

Daemon a fejét rázva leengedte a kezét.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod velem.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Dee, aznap már elég gyilkosság történt. Elegen haltak meg.

Dee úgy nézett rá, mintha Daemon megütötte volna, és maga köré fonta a karjait, hogy védekezzen.

– Adam sem akart volna több halált – szólalt meg Ash csendesen, visszahuppanva a kanapéra. – Olyan békeszerető volt!

– Kár, hogy nem kérdezhetjük meg, hogy mit gondol valójában, nem? – húzta ki magát Dee, mintha erővel kellene kipréselnie a következő szavakat. – Mert *meghalt*.

Bocsánatkérés tolult a nyelvemre, de mielőtt kimondhattam volna, Andrew szólalt fel.

– Nemcsak hogy eleresztettétek Blake-et, de hazudtatok is nekünk. Tőle – intett felém – nem várok lojalitást, de tőled? Daemon, eltitkoltad a dolgokat, és Adam meghalt.

Megpördültem.

– Adam halála nem Daemon hibája. Ne kend rá!

– Kat...

– Akkor kié? – Dee állta a pillantásomat. – A tiéd?

Mély lélegzetet vettem.

– Igen.

Daemon megmerevedett mellettem, de akkor Matthew, az örök békebíró közbelépett.

– Na, jó, ennyi elég volt. A veszekedés és sárdobálás nem vezet sehova.

– De jobban érezzük magunkat tőle – mormolta Ash, és lehunyta a szemét.

Kipislogtam a szememből a könnyeket, és az asztal szélére telepedtem. Még a sírhatnékom is bántott, hiszen nem volt jogom a könnyekhez. Igaz, nekik sem. Megszorítottam a saját térdemet, az ujjam a nadrág puha anyagába mélyedtem, és lassan kifújtam a levegőt.